

(Λουκ. 18, 35 -43)

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΙΧΟΥΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ
Όμιλία στη Φιλοθέη στις 1/12/2002

Άνοιξε τό παράθυρο. Άμέσως!

Σήμερα άκούσαμε στό εύαγγέλιο μία πολύ άπλή ιστορία.

Πήγαινε ό Χριστός στην Ίεριχώ. Καί έξω άπό τήν Ίεριχώ, σέ κάποιο μέρος, στεκόταν ένας ζητιάνος στό δρόμο, τυφλός καί ζητοῦσε έλεημοσύνη γιά νά έπιβίωσει.

Άκουσε ότι περνάει άπό εκεί ό Χριστός καί ότι τόν άκολουθοῦσε κόσμος πολύς καί άρχισε νά φωνάζει:

-Ίησοῦ, υιέ τοῦ Δαυίδ, λυπήσου με καί έμένα.

Ό Χριστός πήγε κοντά του καί τοῦ εἶπε:

-Τί θέλεις νά σοῦ κάνω;

Καί εκείνος άπάντησε:

-Νά αναβλέπω. Νά βλέπω καί έγώ. Νά ξαναδῶ.

Γιατί εἶχε τυφλωθεῖ καί δέν έβλεπε τίποτε.

Καί ό Χριστός τοῦ άπάντησε μιά λέξη: «ανάβλεπον». Δηλαδή σάν νά ρωτᾶ κάποιο παιδάκι πού παίζει κρυφτό: «νά ανοίξω τά μάτια μου;» Καί νά τοῦ λέει τό άλλο: «άνοιξέ τα». Καί νά τά ανοίγει. Τόσο άπλό πραγματάκι. Ἡ «νά τό ανοίξω τό παράθυρο;» «Καί δέν τό ανοίγεις». Καί ανοίγει τό παράθυρο. Ἐτσι μέ τό λόγο τοῦ Χριστοῦ άνοιξαν άμέσως τά μάτια τοῦ τυφλοῦ καί ανέβλεψε. Καί εἶδε καθαρά. Ὅπως θά έβλεπε κάθε ὑγιής άνθρωπος.

Γιατί; Ἡ άπάντηση εἶναι πολύ άπλή. Ό Χριστός, παντοδύναμος ὄντας, Θεός άληθινός, πού δημιούργησε τά πάντα, πού έκανε τόσα μεγάλα έργα, πού δημιούργησε τόν ήλιο, τά άστρα τούς ανθρώπους, τά ζῶα ὅλα, ὅλες αὐτές τίς λεπτομέρειες πού έχει ό οργανισμός τοῦ καθενός μας, μέ σοφία καί μέ δύναμη φυσικά, έχει τήν τέχνη καί τήν δύναμη καί τήν σοφία, ὅταν θέλει νά λέει κάτι καί νά γίνεται.

Οἱ νόμοι τῆς φύσεως ὅπως τούς ξέρουμε καί τούς μελετᾶμε καί τούς έπισημαίνουν οἱ έπιστήμονες, δέν εἶναι γιά τόν Θεό νόμοι. Γιά τήν φύση εἶναι νόμοι. Ό Θεός εἶναι πάνω άπό τούς νόμους καί κάνει ότι θέλει. Γιατί εἶναι παντοδύναμος. Καί τό «ό,τι θέλει» εἶναι πάντοτε καρπός τῆς άγάπης του καί τῆς καλωσύνης του. Γιατί έφτειαξε τόν κόσμο ὅλο άπό άγάπη, εύσπλαγχνία καί καλωσύνη.

Τό φῶς εἶναι δικό του

Καί αν έπιτρέπει τίποτε κακό μέσα στόν κόσμο εἶναι γιατί έμεῖς παθαίνομε μία άλλοτρίωση. Ποιά εἶναι ή άλλοτρίωση;

Νομίζομε ότι αὐτός ό κόσμος εἶναι δικός μας. Καί άμα τόν χορτάσομε, εύρίσκομε έδῶ τήν εύτυχία, τήν χαρά καί τή ζωή. Καί έτσι γιά τό ποιός θά

φάει περισσότερα, ποιός θά πιεΐ περισσότερο, ποιός θά γλεντήσσει καί θά άπολαύσει περισσότερο, χάνουμε τήν ψυχή μας πρώτα. Καί κάνομε τή ζωή καί τών άλλων καί τή ζωή στόν κόσμο όλο κόλαση, άπό τήν κακία.

Γι' αυτό ο Θεός έπιτρέπει νά έρχονται προβλήματα...

Πρώτα έπέτρεψε τόν θάνατο. Μετά έπέτρεψε τίς άρρώστιες καί άλλα προβλήματα πού έρχονται στή ζωή μας για νά μάς ξυπνήνε. Νά καταλαβαίνομε ότι ή εύτυχία δέν ή άπόλαυση, αλλά είναι ή ζωή κοντά στό Θεό. Καί νά άπομακρυνόμαστε άπό τό κακό για νά μήν γίνομε δαιμόνια μέ σάρκα. Γιατί όποιος κολλάει στό κακό καί δέν ξεκολλάει, μένει ή καρδιά του στό κακό· δαιμονοποιείται. Γίνεται διάβολος.

Καί είναι χίλιες φορές προτιμότερο, μέ τήν παιδαγωγία του πόνου, ο άνθρωπος νά καταλαβαίνει ότι έκανε λάθος, νά μετανοεί. Γιατί ο πολυεύσπλαγχνος Θεός δέχεται άκόμη καί τόν ληστή, όταν δηλώνει ότι έκανε λάθος. Τόση εύσπλαγχνία έχει. Παρά νά μένει στήν άνεση καί τήν καλοπέραση καί νά πουλάει πνεύμα ότι μέ τό κακό κερδίζει ο άνθρωπος τόν κόσμο.

Αυτό είναι τό θέλημα του Θεού. Καί γι' αυτό είχε έπιτρέψει νά μένει εκείνος ο άνθρωπος τυφλός καί κάποιος άλλος νά πάθει κάτι άλλο.

Γιατί όμως νά τό πάθει τούτος καί γιατί όχι άλλος, μή τό ρωτάμε έμείς πού είμαστε μέ λίγο μυαλό καί δέν έχομε τήν σοφία του Θεού. Αλλά ως άνοιγομε τά μάτια μας νά καταλαβαίνομε καλύτερα τί θέλει νά μάς πεί.

Ο Χριστός άνοιξε τά μάτια του τυφλού για νά δείξει ότι τό φώς είναι δικό του. Όπως θέλει τό κυβερνάει. Όποτε θέλει τό δίνει. Έμείς πρέπει νά πιστεύσομε καί νά καταλάβομε, ότι δέν μάς άρκεΐ τό φώς πού έχομε άπό τά μάτια, αλλά χρειαζόμαστε καί ένα άλλο φώς για νά βλέπομε τόν Θεό καί τά έργα του. Τόν Θεό καί τά έργα του, δέν τόν βλέπομε καί δέν τά βλέπομε μέ τά μάτια αυτά. Χρειάζεται νά είναι άνοικτά καί φωτεινά καί τά μάτια τής καρδιάς μας καί τής ψυχής μας.

Έχομε παραδείγματα άδελφοί μου, άνθρωποι πού ήταν στραβοί μέ τά έξω μάτια, ήταν άνοιχτομάτηδες μέ «τά μέσα». Επί παραδείγματι, ο μεγάλος Πατριάρχης Ιακώβ είχε στραβωθεί, δέν έβλεπε καθόλου άπό τόν γύρω του κόσμο. Αλλά ξέρετε τί έβλεπε; Τό μέλλον έβλεπε. Καί τό μέλλον, όχι για τό τί θά γίνει αύριο, αλλά μετά άπό χιλιάδες χρόνια, έβλεπε τά μέλλοντα. Καί προέλεγε τά μέλλοντα. Προφητεΐες έκανε για τόν Χριστό. Για τήν έλευση του στόν κόσμο. Για τήν Βασιλεία του Χριστού. Πράγμα πού σημαίνει: τό μυαλό του καί ή καρδιά του, ήταν γεμάτα. Ένώ τά μάτια του ήταν κλεισμένα σκοτεινά, τό μυαλό του καί ή καρδιά του, ήταν γεμάτα φώς. Καί μάλιστα φώς θεϊκό. Κάποια φορά, κατέβηκε ο μεγάλος άγιος Αντώνιος, περίφημος άσκητής, αφιερωμένος στό Θεό μέ όλη τήν ψυχή, στήν Αλεξάνδρεια. Εκεί βρήκε ένα γεμάτο εύσέβεια καλωσύνη, άρετές καί σοφία Θεού χριστιανό. Πού ήταν έντελώς τυφλός. Όταν τόν είδε του είπε:

-Μή λυπάσαι πού δέν έχεις μάτια σαν εκείνα πού έχουν οι μύγες καί τά κουνούπια. Καί όλα τά ζωύφια. Νά χαίρεις πού έχεις μάτια άγγέλων. Καί βλέπεις τόν Θεό καί τήν δόξα του.

Αυτά τά μάτια είναι χίλιες φορές προτιμότερα.

Τό χειρότερο τυφλοπάνι

Άλλά ὅπως ὅταν ἀρρωστήσουν τά μάτια τοῦ σώματός μας, ψάχνουμε γιά κολλύρια καί στάζομε σταγόνες καί κάνομε ἐγχείριση, γιά νά τά καθαρίσομε, ἔτσι πρέπει νά φροντίζομε νά καθαρίζομε καί τά μάτια τῆς ψυχῆς μας. Γιά νά καταλαβαίνομε, νά ἀρχίσομε νά καταλαβαίνομε πιά σωστά καί πιά βαθειά τό νόημα τῆς ὑπαρξης τοῦ Θεοῦ. Τῆς καλωσύνης τοῦ Θεοῦ· τῆς αἰώνιας ζωῆς· τῆς ἀξίας πού ἔχει ἡ δική μας πίστη. Τῆς ἀξίας πού ἔχουν τά καλά μας ἔργα. Τήν ἀξία πού ἔχει προπαντός καί καί πάνω ἀπ' ὅλα, τό ὅτι ὁ πολυέλεος Θεός ἦλθε στόν κόσμον καί ἔγινε ἄνθρωπος γιά μᾶς. Γιά νά μᾶς διδάξει, νά μᾶς φωτίσει, νά μᾶς συνετίσει, νά μᾶς πάρει κοντά του, νά μᾶς δείξει τόν δρόμον του μέ χίλιους-δυό τρόπους.

Ἔχετε δεῖ καμιά φορά παιδιά νά παίζουν τό τυφλοπάνι;

Παίρνουν ἕνα πανί, τό δένουν στά μάτια τους καί παίζουν; Πῶς παίζουν;

Παίζουν τό στραβό. Καί ἐνῶ λοιπόν ἀρχίζουν νά περπατᾶνε ψάχνοντας μέ τά χέρια τους νά βροῦν τό φίλον τους, μή ξέροντας ποῦ πηγαίνουν παραπατᾶνε, πέφτουν κάτω, γεμίζουν χώματα, λάσπες, καί γελᾶνε τά παιδιά. Καί λένε: «νά τί εἶναι ἡ τύφλωση».

Κάτι τό ἀνάλογο συμβαίνει μέ τούς μεγάλους πού παίζοντας μέ τήν αἰώνια ζωή κάνουν σάν μικρά παιδάκια. Δέν θέλουν νά ἀνοίξουν τά μάτια τῆς ψυχῆς τους καί τά κρατᾶνε κλειστά. Φορᾶνε μόνοι τους τό τυφλοπάνι, ὅταν κάνουν τό κακό καί φεύγουν ἀπό τήν Ἐκκλησία. Δέν τούς ἀρέσει τό Εὐαγγέλιο καί δέν τούς ἀρέσει ὁ λόγος γιά τήν αἰώνια ζωή. Αὐτοί βάζουν τό τυφλοπάνι.

Καί τότε τί γίνεται;

Μή βλέποντας, παραπατᾶνε καί πέφτουν. Σέ τί πέφτουν; Νά τό ποῦμε. Τήν μιά φορά πέφτουν σέ κλεψιά, τήν ἄλλη σέ βλαστήμια, τήν ἄλλη σέ κατάκριση, τήν ἄλλη σέ κακολογία, τήν ἄλλη σέ συκοφαντίες. Τήν ἄλλη πέφτουν σέ πορνεῖες καί σέ μοιχεῖες. Τήν ἄλλη σέ λωποδυσίες καί σέ φόνους ἀκόμη. Καί σέ τί δέν πέφτει ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἔχει ξεχάσει τόν νόμον τοῦ Θεοῦ, τό θέλημά του. Καί τί κάνει γιά ὅλα αὐτά;

Μερικές φορές γελάει μ' αὐτά τά κατορθώματά του ἀντί νά συνετιστεῖ.

Τί σημαίνει αὐτό; Σημαίνει ὅτι εἶναι πάρα πολύ κακό πράγμα ἡ τύφλωση.

Πῶς ὅμως θά ἀποκτήσομε τό φῶς;

Πότε ξημερώνει;

Σέ ἕνα χωριό, στήν αὐλή τῆς Ἐκκλησίας, ἦταν μιά ὁμορφη βρύση πού ἔβγαζε δροσερό νερό. Οἱ χωρικοί εἶχαν τό συνήθειον: μόλις χτύπαγε ἡ καμπάνα τῆς ἀναστάσεως, ὀρμοῦσαν ὅλοι στή βρύση. Ἐπαιρναν νερό καί ἔπλεναν τά μάτια τους. Μικρά παιδάκια καί μεγάλοι.

-Γιατί πλένετε τά μάτια σας μέ νερό τήν ὥρα τῆς ἀναστάσεως;

-Γιατί θέλομε νά μᾶς τά πλύνει ὁ Θεός τά μάτια, νά μᾶς τά ἀνοίξει, νά βλέπομε σωστά τήν ἀνάσταση καί τό νόημά της. Νά βλέπομε σωστά τήν ζωή.

Ἐπάρχουν τρόποι πού ἀνοίγουν τά μάτια;

Πολλοί, πάρα πολλοί τρόποι.

Πότε μπορούμε νά ἐλπίζομε ὅτι τά ἔχομε ἀνοιχτά;

Ρωτοῦσε ἕνας ἄνθρωπος ἕνα σοφό παπᾶ:

-Πότε τά ἔχομε τά μάτια μας ἀνοιχτά; Μήπως ὅταν ξεχωρίζομε τά βόδια ἀπό τούς ἀνθρώπους.

-Ὅχι παιδί μου, εἶναι πολύ φτηνό αὐτό.

-Μήπως ὅταν ξεχωρίζομε τά δένδρα ἀπό τούς ἀνθρώπους στό δρόμο;

-Ὅχι παιδί μου, ὄχι.

-Πότε λοιπόν; Πότε;

-Ὅταν μπορούμε νά βλέπομε τούς ἀνθρώπους σάν ἀδελφούς μας. Ὅταν ὅποιον ἄνθρωπο βλέπομε μπροστά μας, τόν βλέπομε σάν ἀδελφό μας. Τότε ἔχομε φῶς Θεοῦ μέσα μας.

Τό φῶς τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ὑπακοή στό λόγο του. Καί ἡ ἀγάπη. Ἄμα τόν ἄλλο πού βλέπεις μπροστά σου, τόν βλέπεις διάβολο, ἢ θύμα, ὄργανο νά σέ ἐξυπηρετήσῃ, νά τόν ἐκμεταλλεῖς, τότε στήν καρδιά σου ἔχεις σκοτάδι.

Πῶς λοιπόν ἀνοίγουν τά μάτια;

Πῶς λοιπόν ἀνοίγουν τά μάτια;

Πρῶτα ἀπ' ὅλα, χρειάζεται νά παρακαλέσομε καί ἐμεῖς τόν Κύριο, ὅπως ὁ τυφλός.

-Τί θέλεις; τόν ρώτησε ὁ Χριστός.

-Νά ἀναβλέψω. Κύριε, βόηθα με νά ἀνοίξω τά μάτια τῆς ψυχῆς μου, νά καταλάβω τό θέλημά σου.

Σέ μία εὐχή τῆς Λειτουργίας λέμε, ποιά εἶναι τά μεγαλύτερα πράγματα στόν κόσμο ὅλο. Καί λέει ἡ εὐχή:

«Ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι, ἡ ἐπίγνωσις τῆς ἀληθείας τοῦ Θεοῦ καί ἐν τῷ μέλλοντι ἡ αἰώνια ζωή».

Τί τήν θέλεις τή ζωή ἅμα δέν πᾶς στήν αἰώνια ζωή; Καί πᾶς στήν αἰώνια κόλαση; Ὑπάρχει μεγαλύτερο φιάσκο; Μεγαλύτερο ξέπεσμα; Μεγαλύτερη ζημία; Μεγαλύτερη καταστροφή; Τί νά τό κάνεις καί ἄν μπόρεσες σ' αὐτό τό διάστημα εἶτε σάν νέος εἶτε σάν μεγαλύτερος ἄνθρωπος νά γλεντήσῃς γερά μερικές ἡμέρες; Δέν χόρτασες γι' αὐτή τή ζωή, θά ἔχεις χορτάσει γιά τήν μέλλουσα; Γιά τήν αἰώνια; Τό γλέντι σου, τό ξέχασες τήν ἄλλη κι' ὅλας ἡμέρα. Ἔπαυσε νά σοῦ δίνει χαρά καί ἐνθουσιασμό. Καί νομίζεις ὅτι σοῦ δίνει κάτι γιά τήν αἰώνια ζωή;

Πόσο ἀπατιώμαστε, ξεγελιώμαστε καί θαυμάζομε πράγματα πού ἅμα κανεῖς θελήσει νά τά ἀξιολογήσει, εἶναι ἕνα στρογγυλό μηδενικό. Κυνηγάμε τό μηδενικό καί ξεχνᾶμε τόν πλοῦτο πού εἶναι ὁ ἔσω ἄνθρωπος. Ἡ ὑπακοή στό Θεό. Ἡ καλλιέργεια τῆς ἀγάπης, ἡ πίστη καί ὅλες οἱ ἄλλες ἀρετές πού τίς καλλιεργοῦμε μέ τήν χριστιανική, τήν εὐσεβή ζωή.

Γι' αὐτό ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία, τόν πλοῦτο καί τίς διασκεδάσεις ξέρετε πῶς τίς λέει; Ἀπάτη. Ἡ ἀπάτη τοῦ πλούτου καί ἡ ἀπάτη τῶν ἡδονῶν. Καί ξέρετε ποιός τά πρωτοεῖπε αὐτά τά δύο λόγια; Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μέσα στήν Ἁγία Γραφή. Ἄς φαντασθοῦμε λοιπόν ἀπό αὐτό, πόσο κακό εἶναι.

Νά εἶναι κανεῖς τυφλός σωματικά τό καταλαβαίνομε.

Νά προσπαθοῦμε ὅμως, νά καταλάβομε πόσο κακό εἶναι ἡ ἔλλειψη τοῦ Θεοῦ φωτός στήν ψυχή μας.

Ἄς παρακαλέσομε τόν Κύριο νά μᾶς φωτίζει, νά μᾶς δυναμώνει, νά ἀνοίγομε τά μάτια μας γιά νά βλέπομε τό φῶς του. Γιατί διαφορετικά τόν ἑαυτό μας ζημιώνουμε. Νά μήν ἐπιτρέψει ὁ Κύριος νά μείνει κανείς στό σκοτάδι ἀλλά ὅλοι νά γυρίσομε στό φῶς.

Νά μᾶς ἀξιώσει, βλέποντας τό φῶς του νά κάνομε πολλά καλά ἔργα, νά βροῦμε τό ἔλεος καί τήν χάρη τοῦ Θεοῦ, τήν βοήθειά του, τήν ἀνάσταση καί τήν αἰώνια ζωή. Ἀμήν.-